Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 167. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 31-го ЛИПНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 31, 1980 No. 167. VOL. LXXXVII.

ЗВЕРНЕННЯ

ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІЯТУ СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ З ПРИВОДУ 50-ЛІТТЯ ХАРКІВСЬКОГО ПРОЦЕСУ СВУ-СУМ ТА РОЗГРОМУ УАПЦ

Цього року завершилося пів століття від Харківського процесу, що почався 9-го березня 1930 року й закінчився 19-го квітня цього ж року винесенням драконського вироку членам СВУ-СУМ, обвинуваченим у підготові до повалення чужої комуністичної влади в Україні.

Харківський судовий процес проти членів СВУ-СУМ започаткував нову хвилю терору й погрому свідомого українства, що був стосований з різною натугою за ввесь час російсько-большевицького панування в Україні і триває до сьогодні. Завданням Москви на процесі в Харкові було скомпромітувати саму ідею української незалежности, закидуючи їй різні видумані злочини, носіїв цієї ідеї знеславити та знищити. Після вбивства Симона Петлюри, Москва руками українських комуністів започаткувала Харківським процесом генеральну атаку на рештки української самобутности так у світському, як і церковному житті.

Часи українського відродження і державного будівництва ще були живі в народі, а жорстока окупаційна дійсність, що під фірмою УССР намагалася зробити Україну беззастережним васалем Москви, ще яскравіше підкреслювала вартість втраченої державної незалежности та потребу змагу за її повернення. Відновлена в 1921 році Українська Автокефальна Православна Церква (УАПЦ) ще діяла явно, але всяка політична думка, що не хотіла миритися з офіційною лінією імперського московського центру та його експозитури в Україні, мусіла заховатися у підпіллі.

Із відходом під натиском московсько-большевицьких сил поза межі України, уряд УНР залишив підпільним центром боротьби українського народу проти накиненої совєтської влади та привезеного з Москви уряду УССР Братство Української Державности, яке у 1924 році було перейменовано на Спілку Визволення України (СВУ), а її складовою частиною для охоплення молоді стала Спілка Української Молоді (СУМ).

Завданням, яке собі ставили СВУ-СУМ, було — в існуючих умовах під совєтською дійсністю — охопити всі відтинки українського життя, світського й церковного, та маючи під своїм впливом усі складові частини українського національного організму, підготовити український народ до остаточної боротьби за свою незалежність.

Виникнення руху СВУ-СУМ, було нормальною закономірністю в житті українського народу, що в боротьбі за політичну суверенність і незалежність програв битву чи битви, але не хотів програти війни. Для цього треба було звести бій за духову настанову українського народу, поширюючи свій вплив на всі верстви українського народу, на ввесь народ.

СВУ-СУМ відкидали засади комуністичного інтернаціоналізму та клясової боротьби і на їх місце голосили гасло Симона Петлюри: „Держава над партіями, нація понад клясами". Ставши на такій широкій базі державного будівництва, метою СВУ-СУМ — як зізнавали підсудні — було: „визволити Україну з-під совєтської влади, відірвати її від Росії та створити з неї незалежну республіку з демократичним устроєм та з ґарантією всіх громадських свобод".

Від чинної боротьби за українську державність проминуло менше ніж 10 років і зрозуміло, що в Україні багато дечого ще нагадувало своє, українське славне минуле. Щоб з ним остаточно розправитися, його висміяти, знеславити і докорінно знищити, для цього було влаштовано Харківський процес 1930 року. На лаву підсудних посаджено 45 визначних світських і церковних діячів з академіком Сергієм Єфремовим як провідником СВУ, студентом Миколою Павлушковим як керівником СУМ та професором Володимиром Чехівським як представником Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ). Тисячів інших заарештованих у зв'язку з розкриттям СВУ-СУМ не було притягнено до жадної судової відповідальности; їх знищено без суду. І хоч офіційно судили в Харкові 45 світських і церковних діячів, в дійсності процес відбувався над цілим українським народом. Більше того, на лаву підсудних посадили саму ідею української самобутности і державної незалежности з наміром, при допомозі режисерів з ГПУ, її скомпромітувати, як ворожу українському народові, і протиставити їй привезену з Москви, московську експозитуру УССР, як єдину прогресивну державу українського народу і тільки в союзі зі старшим братом.

У боротьбі за душу народу Москва та її експозитура в Україні не могли поминути Української Церкви. Її судили на процесі СВУ-СУМ у Харкові 1930 року, судили традиційну християнську Україну в особах провідників відновленої в 1921 році Української Автокефальної Православної Церкви та засудили на розгром і знищення. Жертвою терору впало понад 30 єпископів УАПЦ разом з митрополитом-мучеником Василем Липківським, сотні духовенства та тисячі вірних. Хвиля терору досягнула широкі кола українського народу: науковців, письменників і поетів, учителів, кооператорів, агрономів, студентів, працівників промислу, військовиків, журналістів і багато інших. Щоби зламати свободолюбного духа українського народу та при самому корені підтяти його змагання-прагнення до вільного життя, Москва організувала в роках 1932-33 в Україні штучний голод; жертвою цього голоду впали мільйони українських селян, а осталих при житті загнано в кріпацьке колгоспне ярмо.

Сьогодні з перспективи пройдених літ кожний може підтвердити, що ані кривава ліквідація СВУ-СУМ, ані розгром УАПЦ, ані штучний голод, ані розгул єжовщини не змогли спинити ходу українського народу до волі. Український народ усвідо-

(Закінчення на стор. 4)

Кетскильським горам загрожує небезпека

Гантер, Н.Й. — Висунений декілька років тому проєкт побудови атомової електрівні в серці Кетскильських гір недалеко Гантеру знов став актуальним. Електричний уряд стейту Ню Йорку (ПАСНУ) повернувся до свого давнішого проєкту викупити в тому районі понад 3,000 акрів землі й побудувати атомноелектричний комплекс для обслуги цього стейту та для відпродажі електроенергії до інших стейтів.

Йдеться про обшир, на якому відносно згущено живуть українці. Велика частина з них закупила або побудувала тут доми на вакації, чи навіть цілорічні, створено громадські осередки, поширено культурну діяльність, здвигнено декілька церков, з яких церква у Гантері стала атракцією численних туристів. Втрата цих усіх здобутків була б великою втратою для цілої української громади.

Власне тому українці північної частини Кетскил включилися в акції проти реалізації тих плянів. В суботу, 9-го серпня, в ґражді в Гантері відбудеться зустріч українських громадян тих околиць для обговорення положення й намічення протизаходів. Зустріч почнеться в год. 7-мій вечора. Ближчі інформації в цій справі подає Христина Овад, тел.: (518) 622-3251.

Знову заповідається гарний кінець тижня на Союзівці

Союзівка. — Кінець тижня — п'ятниця, субота і неділя, з 1-го до 3-го серпня, на чарівній гористій оселі Українського Народного Союзу заповідається гарною погодою і цікавими імпрезами. Так у п'ятницю увечорі буде тут забава при звуках оркестри Богдана Гірняка із співом української популярної й танечної музики Ігоря Раковського.

В суботу вранці розпочинається тенісовий турнір у подвійних грах, що закінчиться на другий день в неділю, по обіді.

Андрій Добрянський

Увечорі в суботу о годині 8:30 співатиме бас-баритон Метрополітен Опери в Ню Йорку, відомий і популярний український співак, Андрій Добрянський. Виступить теж співак Роман Осадчук, тенор. Акомпаньює, відомий і знаменитий, Тома Гриньків. Після концерту знову забава під супровід оркестри „Союзівки" під керівництвом Аліка Худолія, співає Ігор Раковський. Конферансьє на всіх програмах — Аня Дидик.

В неділю — виставка образів славного українського мистця Михайла Мороза.

О. Продивус прийнятий до хору „Норман Любоф"

Омага, Небраска. — Олекса М. Продивус, член і соліст відомого вокального ансамблю „Кобзарі", був прийнятий в склад 24-членного хору „Норман Любоф", який роз'їжджатиме зі своїм турне по 52-ох містах Америки.

Олекса М. Продивус

Цей хор існує вже довгі роки і втішається великою популярністю. За своєю якістю він знаходиться на 5-му місці поміж іншими мандрівними хорами світу. О. Продивус зачне свої виступи з хором у Ню Йорку від 26-го вересня ц. р., а закінчить їх у Сейлсбури, Мериленд, 8-го грудня.

О.Продивус, син Олекси і Ярослави Продивусів, батько якого є головою місцевого Відділу УККА і секретарем 356-го Відділу УНСоюзу Т-ва „Карпати" у цьому місті — є відомий із своїх сольових виступів в українському хоровому ансамблі „Кобзарі", який також виступав на Союзівці.

О. Продивус є студентом по вивченні вокальної музики в університеті в Омазі. Поза ним багата вокальна діяльність, бож він виступав напротязі трьох сезонів в Опері Омаги та оперовому театрі при університеті, а також у сольових партіях церковних хорів. 1-го квітня м. р. відбувся його речиталь у місцевому університеті, де він при акомпаньяменті акордіону Юліяна Клячинського, виконав сольові партії світових композиторів та українські народні пісні і композиції.

О.Продивус є членом 356-го Відділу УНСоюзу, секретарем місцевого Відділу УККА та активним членом місцевої громади.

Появився новий журнал

Ню Йорк. — У липні цього року надруковано перше число ілюстрованого журналу — квартальника „Наш Літопис", на сторінках якого є перегляд із української літератури, історії, мистецтва, театру і побуту.

Журнал цей виходить в Ню Йорку і видає його редакційна колеґія у такому складі: Константин Шонк-Русич — редактор, Алла Цівчинська - літературний редактор та Осип Старостяк - фотограф.

У цьому 37-сторінковому журналі, який відкривається поезіями Святослава Караванського, Бориса Олександрова і Тараса М. Грицая є ще статті таких авторів, як: К. Шонк- Русича, Юрія Хорунжого, Ш. К., Зельди Штерн /по англійськи/, рецензія д-ра Ол. Соколишина, нарис Михайла Островерхи, й інші.

Журнал в ціні 3-ох долярів можна замовляти, написавши на адресу: „Our Litopy's", 13 East, 7-th str., New York, N.Y., 10003.

ШАХА ПОХОВАНО В ЄГИПТІ З УСІМИ ПОЧЕСТЯМИ

Каїр, Єгипет. — Похорон шаха Мохаммеда Рези Пагляві, який за життя носив грімкі титули „короля королів", „світла арійн" і інші, відбувся без блеску численних делеґацій, очолених президентами й міністрами та ґенералами, але супроводили його тіло тисячні маси простих єгиптян на чолі з президентом Анваром ель-Садатом, який виказав повну пошану і льояльність покійному шахові до останньої хвилини.

Труна, в якій спочивало тіло шаха, була прикрита червоно-біло-зеленим прапором Ірану та золотим імперським орлом і спочивала на гарматньому возі. В гурті учасників похорону, який не перевищував 200 осіб запрошеними були тільки найближчі приятелі і найближча родина — були колишній президент ЗСА Ричард Ніксон і колишній грецький король Константин. Похорон очолював президент Садат окружений найближчою родиною шаха. Під пекучим сонцем при температурі около 100 степенів Фаренгайта похоронний похід пройшов більше як милю від палати Абдін до мошеї Аль Ріфай під оклики зібраних єгиптян „Аллах є великий".

Коли складали тіло в мошеї три гармати віддали 21 вистрілами, а сто кадетів єгипетських військових шкіл потрійними вистрілами з рушниць останній салют шахові. Згідно з іранським звичаєм тіло витягнено з труни і зложено на дно відкритої могили, зверненим на схід. Найстарший син шаха вложив йому під голову подушку наповнену піском з Ірану.

Президент обіцює дати вияснення в справі брата

Вашінгтон. — Відповідаючи на серіозну ситуацію, яка витворилася у зв'язку зі співпрацею його брата Біллі з лівійськими урядовими чинниками та виявленими контактами Білого Дому з ним, президент Картер зложив у вівторок, 29-го липня, письмову заяву перед пресою у цій справі.

„Американський нарід заслуговує на вичерпні відповіді на питання, які виникли з приводу моїх акцій у зв'язку з пов'язаннями мого брата з Лівією. Я сподіваюсь якнайскорше мати нагоду відповісти на будь-які запити на кожному леґальному форумі. Всім, хто зі мною співпрацює в Уряді, я дав інструкції повністю співпрацювати в з'ясуванні акцій адміністрації в тій справі. З початку наступного тижня я виготовлю й передам Сенатській підкомісії звіт. Я також готовий дати відповіді персонально. Цей свій звіт я опублікую і дам відповіді пресі у запитах зв'язаних з ним".

Пресовий секретар Джоді Павел наголосив, що Білий Дім хоче ту всю проблему якнайскорше з'ясувати й закінчити. Сенарот Бирч Бай, голова сенатської підкомісії для перевірки тієї справи, виявив радість з того приводу, що Президент готовий перед нею зложити свої вияснення, але висловив сумнів, чи це дасться зробити перед 4-им жовтня, коли Сенат піде на відпустку.

У світі

ПОХОРОН ПРЕЗИДЕНТА Ливанської пресової організації Ріяда Тага в місті Герміль на схід від Бейруту перемінився в побоєвище. Ворогуючі зі собою відділи різних організацій, релігійних, політичних і приватних почали атакувати себе взаємно в розгарі похорону. Найвищі державні достойники на чолі з дотеперішнім прем'єром Селімом аль-Госсом, який минулого тижня подався до димісії і новономінованим прем'єром Такіеддіном Сольгом мусіли ховатися в готелях, а сирійські окупаційні частини мусіли перебрати їхню охорону. Причиною вбивства Ріяда Тага були релігійні суперечки. Він належав до секти шіітів і шіітські боївки прибули на похорон, проти них виступили бойові групи, які підтримують зв'язки з Іраком. Накінець включилися в боротьбу палестинці і християнські міліціонери. Нараховано тільки 14 вбитих з огляду на те, що боївки вживали тільки легку зброю. Зате багато більше ранених.

ДВА ОСТАННІ АМЕРИКАНСЬКІ РЕПОРТЕРИ втекли з Ірану в товаристві трьох англійських телевізійних операторів. Всім їм грозив арешт з боку іранських революційних комітетів, які останньо розпочали пожвавлену погоню за чужинцями. Після того, як іранські газети виступили проти них, вони зголосилися до міністерства закордонних справ за опікою, одначе міністерство повідомило їх, що не всилі її дати. Один з них писав для Вашінгтон Посту, а другий для Лос Анджелес Таймс. І Джонові Россові з Вашінгтон Повст і Дойлові Мекманусові з Лос Анджелес Таймс іранська преса закинула, що вони займаються шпигунством.

ПАНІ РОЗАЛІЯ КАРТЕР, дружина президента Картера, взяла участь в інавгурації президента Перу Фернандо Белуянде Террі. Після 12 років мілітарного режиму в Перу відбулися вибори, в яких Белуянде Террі вийшов переможцем і тепер військовики передали йому владу. Крім представників ЗСА в інавгурації взяли участь представники інших американських держав, як також прем'єр Еспанії Адольфо Сюарез. У своїй промові президент Террі накреслив напрямні політики Перу на найближчий час. Свобода думки й слова, вільна преса, пошанування й захист людських прав, змагання до соціяльної справедливости й добробуту населення будуть тими віхами, які визначуватимуть політику нового режиму Перу.

ВИМІНА АМБАСАДОРАМИ між Англією і Савдійською Арабією відбудеться у найближчому часі після відкликання амбасадорів обидвох країн. Савдійська Арабія відкликала свого амбасадора з Англії після висвітлення на англійських кіноекранах фільму, в якому представлено різні сторінки савдійського життя, а в першу чергу суд і смерть савдійської княжни, яку було засуджено і страчено за любовне пов'язання із мужчиною простого роду, що його обов'язуючий закон забороняв. Савдійські урядові чинники протестували проти висвітлення того фільму, але англійський уряд заявив, що згідно з обов'язуючими в Англії законами уряд нічого в тій справі зробити не може. Тоді Савдійська Арабія відкликала свого амбасадора з Лондону, а лондонський уряд був змушений зробити те саме.

МОСКВИЧІ ДЕМОНСТРУЮТЬ ПРОТИ ПОЛІЦІЇ

Москва. — Вулиці Москви стали сценою небувалої події у тому місті, а саме відкритої демонстрації сотень і тисяч московичів проти виступів місцевої поліції. Поштовхом до тієї демонстрації став похорон відомого пісняра Владіміра Висоцького. В. Висоцький, колишній в'язень совєтських тюрем і концентраційних таборів, належав до дисидентів, але у своїх виступах він завжди був поміркований і не давав владі підстави до повного переслідування. Вмер він на серцевий удар.

У Москві, як звичайно, у всіх справах останнє й вирішне слово має поліція. І цим разом поліція видала суворі зарядження, які позбавляли москвичів нагоди віддати останню пошану популярному пісняреві й акторові авангардського театру Таганка. Людей зібралося кількадесят тисяч — дехто нараховував около 30,000 — а кінна поліція замикала їм доступ до площі перед театром, де мав відбутися похоронний обряд. Зібрані обкидали поліцію й побудовані нею барикади квітами й вінками, які вони принесли зі собою і вимогли на керівниках похорону, щоб ті вивісили великий портрет померлого на фронтоні театрального будинку, а їхнім окликам „ганьба" під адресою поліції не було кінця. Коли ж відділ кінної поліції в числі понад двадцять кіннотчиків вдерся поміж маси людей і зачав їх розганяти кіньми, витворилося таке замішання, якого Москва давно вже не бачила.

У похороні й випадках на вулицях Москви брала участь у першу чергу молодь, серед якої Висоцький був дуже популярний. Але не бракувало також старшого покоління, представників наукового й мистецького світу. Всі актори театру Таґанки на чолі з директором та численні керівники інших театрів також узяли в похороні участь. Після відпровадження тіла на місце вічного спочинку на Ваганковському цвинтарі поліція знову почала інтервеніювати і знову зустріла спротив тисячі присутніх.

До пізньої ночі після тих випадків поліція бльокувала вулиці вповлизу площі, на якій міститься театр Таґанка, оподалік стояли пожарні машини, а люди ходили гуртками й обговорювали скандальну поведінку поліції, а зокрема її командування.

В Америці

НА ПРЕЗИДЕНТА КАРТЕРА ВЕДЕТЬСЯ наступ „на три шляхи" вже перед Демократичною конвенцією, щоб змусити його до так званої „відкритої" конвенції, тобто, щоб він погодився звільнити делеґатів від їхнього обов'язку голосувати на нього вже на першому бальоті, як це диктують висліди правиборів, які він виграв. Як знаємо, Джіммі Картер має понад дві тисячі делеґатів, що повинні голосувати за нього, при потрібній кількості — 1,666 делеґатів, щоб дістати номінацію Демократичної конвенції вже в першому голосуванні. У випадку ж „відкритої" конвенції всім делеґатам служитиме право голосувати за тим, за ким вони самі схочуть. Є чутки, що Президент і Комітет перевиборів Картера поборюватимуть таке намагання Картерових противників.

В ІНТЕРВ'Ю НА БАГАМАХ один багатій, що ховається від закону ЗСА через якісь неправні свої фінансові потягнення, визнав перед демократичним сенатором з Арізони Деннісом ДеКонсіні, що це він, Робер Л. Веско, влаштував справу „позички" грошей для брата Джіммі Картера Біллі від держави Лівії навмисне, щоб скомпромітувати Президента з почуття помсти, яке цей фінансист-ізгой має до Джіммі Картера. Йдеться про суму 220 тисяч дол., яку Біллі Картер начебто позичив у Лівійських своїх „приятелів", і що створило дуже прикру ситуацію для його брата — Президента.

ХОЧ РЕСПУБЛІКАНСЬКА КОНВЕНЦІЯ ВЗЯЛА під обстріл межу швидкости автомобілів на шосейних американських дорогах — 55 миль на годину, і хоче повернутися знову до „добрих старих часів", коли вільно було їхати швидкістю 65 і більше миль на годину, то секретар транспортації з Адміністрації президента Джіммі Картера підрахував, що цей закон швидкости (не вище 55 миль на годину) зберігає річно п'ять тисяч людських життів, які інакше були б втрачені на дорогах у автомобільних випадках. Закон теж ощаджує країні 3,4 більйона ґальонів бензини річно.

ВОРОГИ ПРЕЗИДЕНТОВОГО ДОРАДНИКА д-ра Збіґнева Бжезінського аж не тямлять себе з радости, що головний дорадник у справах державної безпеки без відома Державного департаменту відбував буцім то якісь розмови з високими урядовцями країни Лівії, щоб рятувати якось з „гарячих вод" президентового брата Біллі Картера. На думку цих антаґоністів визначного поляка-американця, він зробив непоправний промах, — пише „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 4-го серпня.

ГУБЕРНАТОР СТЕЙТУ КАЛІФОРНІЇ Джеррі Бравн розпочав знову свою президентську кампанію, але цим разом не на цьогорічні вибори, від яких він сам відмовився на початку передвиборчої кампанії, а націляючись на 1984 рік. Протягом наступних двох років він має намір часто відвідувати столицю країни для прерізних розмов з законодавцями, а з 1982 року, коли вже закінчиться його губернаторський термін, він розпочне передвиборчу кампанію „а ля Реґен", організовуючи лаву дорадників і подорожуючи по всій країні, щоб його прізвище було постійно „в світлі рампи".

ПРИГАДКА

Пригадуємо всім ВШ Передплатникам „Свободи", що з днем 1-го червня ц. р. одержують англомовний „Український Тижневик" тільки ті передплатники щоденника, які вислали замовлення і належну передплату „Українського Тижневика". Для вигоди тих передплатників, які бажають одержувати „Український Тижневик", але ще не вислали такого замовлення і передплати, поміщуємо в цьому числі відповідний формуляр, що його можна вирізати і переслати виповненого разом з чеком передплати до Адміністрації „Свободи".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper (SECD 530-420) published daily exept Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢ Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Франція і право політичного азилю

Право політичного азилю є освячене традицією, що його практикують усі, або майже всі, демократичні держави Заходу. Це значить, що політичні втікачі, які втікають від переслідування у своїх власних країнах, користуються цим правом. Навіть політичні атентатчики користувалися таким правом, і їх навіть не видавали уряди заприязнених держав, коли їм грозила кара смерти після видачі.

Франція, зокрема після революції в 1789 році, стала відомою із свого „права політичного азилю". Це право підтвердив на днях французький президент Валєрі Жіскар д'Естен після засідання кабінету. Одначе, він додав, що Франція не толеруватиме будь-яких терористичних актів і з боку політичних втікачів, яким дозволено жити у Франції. Він закликав французький нарід відрізнити „між тим (правом), що охороняє втікачів і переслідуваних від того (права), що поширює методи ненависти до інших, бо це противиться законам і традиціям Франції".

Без сумніву, президент Жіскар мав на думці хвилю терористичних актів, які потрясли Францією в останніх тижнях, а саме вбивство чужинецькими втікачами колишнього сирійського прем'єр міністра, Салаг аль-Бітера, та спробу замордування Шагпура Бахтіяра, колишнього опозиційного лідера і т. п.

Питання права азилю важливе тому, що тоталітарні і авторитарні уряди вдаються до метод поривання своїх політичних втікачів. Прикладів на це багато. Біля 1740 року гамбурзький сенат (Німеччина) видав московському цареві Андрія Войнаровського, небіжа гетьмана Івана Мазепи; царські агенти намагалися пірвати о. Агапія Гончаренка, українського православного священика в Каїро і Олександрії, в Єгипті (біля 1862 р.) У 1920-их роках агенти ҐПУ пірвали у Франції російських генералів Кутєпова і Міллера, а в 1934 році гітлерівський уряд видав Варшаві Миколу Лебедя, провідника ОУН.

Відомо також, що в 1945 році совєтський уряд передав був ген. Айзенгаверові список 20-ох українських визначних провідників у Західній Німеччині, яких Москва окреслила як „воєнних злочинців". Річ зрозуміла, американський Уряд не визнає совєтської дефініції права політичного азилю. Але, на жаль, американське і британське командування в Европі, негайно після закінчення Другої світової війни поголовно видавало большевикам військові частини армії ген. А.Власова, козацького корпусу, та тисячі невинних „переміщених осіб", багато з яких знищили большевики та їхні комуністичні лакеї без будь-якого судового процесу.

Цим самим підтвердження Францією права політичного азилю є будуючою новиною, бож у боротьбі проти тиранії політичні діячі можуть розраховувати на право захисту у Франції та в інших країнах Заходу, які далі визнають це важливе право.

Дописи з життя громад, установ, організацій чи осіб мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками й писати розбірливо. Дописи слід надсилати до десяти днів після відбуття даної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи й правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища, не скорочуючи їх. У випадку англійських імен чи назв треба дати в дужках і їх.

Тоді створюється прірва поміж різними українськими політичними середовищами, прірва, яка виключає не тільки якусь спільну дію в справах загальнонаціональних чи бодай спробу узгіднювання політичних думок, але виключає також навіть якісь розмови на тему актуальних питань нашої політики. Витворюється така просто комічна ситуація, коли потягнення „інших" критикується й відкидається не тому, що ці потягнення мають в собі щось негативного, а тому, що їх зробив політичний противник.

Один приклад такої ситуації: недавно представники екзильного уряду УНРеспубліки підписали з польським екзильним урядом спільну українсько-польську декларацію. Орган ОУН-мельниківців не критикував ані самого факту підписання декларації, ані її змісту, але вважав за негативне, що ту декларацію з українського боку підписав український екзильний уряд, до якого ОУН-мельниківців перебуває в стані опозиції.

Є в нас одна категорія розходжень, яка, на мій погляд, є абсолютно неприпустимою серед політично чи навіть морально вироблених суспільств. Мова тут про розходження персонального характеру. Діячі якоїсь одної політичної групи чи установи підлягають таким нападам, навіть очорнюванням з боку діячів інших груп, що створюється цілковита неможливість навіть спільних розмов, зустрічів чи дискусій. Тоді одним неможливо не те що зустрічатися, а навіть вітатися з іншими.

Микола Лівицький
Президент УНРеспубліки в екзилі

СТАН УКРАЇНСЬКОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ СПРАВИ

(3)

Інша атмосфера

Це якесь взаємне виключення. Чому в нас не може запанувати інша атмосфера, а саме: хтось вважає, що інший поступив неправильно, недоцільно, навіть шкідливо, але це не значить, що треба зривати між собою не тільки особисті (в багатьох випадках навіть приязні) взаємини, але всякі політичні стосунки, і то часом просто до смерти. Такого немає в інших суспільствах західнього світу (Англія, Німеччина, Франція, ЗСА і т. д.), в яких найбільші політичні противники зустрічаються між собою, дискутують, обмінюються думками, а часом навіть перебувають у приязних персональних взаєминах.

Про усунення такого політичного „клімату" повинна б подбати українська преса, окремі журналісти, чи відповідальні преставники суспільства. На жаль, в нас пресові органи часто самі спричинюються до загогнення цієї, на мій погляд, зайвої і шкідливої категорії розходжень поміж українськими політичними середовищами і їх діячами.

Є, проте, інші розходження, які мають досить глибоке політичне чи ідеологічне значення, які все таки, на мою думку, не повинні б створювати непроходимих прірв. Назву кілька з них.

Свого часу розповсюджувався серед українців погляд, що ані війна з СССР, ані революція не можуть братися в рахубу, а тому шлях до, якщо не здійснення нашої мети (відновлення суверенности нашої соборної держави), то принаймні до „покращання умов", в яких перебувають наші земляки на батьківщині, може йти лише через лібералізацію чи демократизацію режиму в СССР.

Інші, — зокрема політична концепція, якої тримався Державний Центр УНРеспубліки в екзилі і його діячі чи більшість з них, — вважали, що шлях до відновлення нашої суверенної державности іде через остаточний революційний вибух серед поневолених Москвою народів, у тому числі і серед українців, в наслідок чого прийде до розвалу російсько-совєтської імперії і стане можливим й оте „покращання умов", якого ми, звичайно, всі прагнемо.

Тепер гострота дискусії на зазначену тему проминула, або й зовсім ущухла, бож хіба всім „відкрилися очі", що жадна лібералізація чи демократизація тоталітарного режиму в СССР неможлива. Проте й тепер нам (тим, що голосять свою концепцію упадку тоталітарної імперії шляхом революції — може, що не є цілковито виключене і під цю пору, і в наслідок зовнішнього конфлікту СССР, але, не доведи Господи, без ужиття стратегічної нуклеарної зброї) закидають, що ми бавимося „революційними фразами" і вважаємо, що революція вже от-от вибухне.

Неслушний закид

Але це зовсім неслушний закид. Зокрема я не раз твердив, що отой кінцевий революційний вибух мусить „назріти". Але для „назрівання" революційного вибуху потрібно, так би мовити, утримувати „революційну атмосферу".

Без цього, якби революція вже „назріла", ми, українці, не будемо до неї готові, як не були в році 1917, і втратили б нову можливість, яка може не швидко вже трапилася б.

(Продовження буде)

ЗА ВІДРОДЖЕННЯ ТРАДИЦІЙ

Віднова традиційних вартостей у всіх виявах нашого життя стає щораз сильнішою течією. Стосується це кожної ділянки, а в першу чергу нашого пребагатого на традиційні вартості релігійного життя. З традиційного багатства черпають красу і силу, як Українська Церква так і Українська Православна Церква і інші релігійні громади.

Митрополит Вінніпегу і всієї Канади Андрей, голова Української Православної Церкви в Канаді видав Послання до Української Православної Церкви в Канаді і до Української Автокефальної Православної Церкви в Австралії, в якому спеціяльно наголошує велику ролю, яку в наших Богослужбах відограє хоровий спів получений зі співом усіх присутніх.

„Пильно приглядаючись та вглиблюючись в наше церковно-релігійне життя наших громад, ми мусимо звернути особливу увагу на участь вірних у всіх церковних богослуженнях. Жива участь вірних у богослуженні оживляє і спонукує до щирої молитви, що кожного наближує до Господа Бога.

Ми повинні молитися так, як молилися наші батьки, діди і прадіди, віру яких ми перейняли, зберігаємо і плекаємо.

Ми свідомі того, яку велику ролю у нашій Святій Церкві виконують наші славні хори. Вони є прикрасою наших богослужень. А тому дбаймо про них якнайбільше.

У ранній християнській Церкві участь у церковному співі приймали всі присутні. Що ж торкається церковних звичаїв в Україні, то маємо свідчення, що і в нашій Українській Православній Церкві вдавнину водночас з хоровим співом поширювався також загальний спів.

Отож, ідучи назустріч потребам поглиблення нашого церковно-релігійного життя, БЛАГОСЛОВЛЯЮ ЗАПРОВАДЖЕННЯ В НАШИХ ЦЕРКВАХ ЗАГАЛЬНОГО ЦЕРКОВНОГО СПІВУ, бо він є одним з могутніх середників, який оживлює та спонукує до щирої молитви, наближаючи до Бога.

Мистецтво хорового співу відіграло величезну ролю в нашому культурному процесі. На жаль, останнім часом помітний його занепад в житті української діяспори. І тому звернення Владики Митрополита Андрея особливо на часі. Хоч Владика у своєму посланні говорить тільки про хорові співи в церкві, що самозрозуміле, його заклик стосується на ділі до нашого хорового мистецтва взагалі. Крайня пора звернути на нього більшу увагу й оживити його в нашому житті.

Володимир Душник

НЕВДАЛА СПРОБА

Протягом майже тижня після закінчення конвенції Республіканської партії у Детройті, американська преса не перестає коментувати про спробу Генрі Кіссінджера та колишнього президента Джералда Форда створити „коаліцію" з Роналдом Реґеном, яка могла б була довести до ослаблення посту американського президента, або навіть до його знищення.

На жаль, ті, які були втаємничені в позакулісові справи, про те не говорять. Відомо тільки, що Реґен хотів установити Дж. Форда своїм заступником для „вимріяного бальоту", цебто ідеально дібраних людей для керування Америкою. Щойно нагла поява Реґена на конвенції перед його приняттям номінації, під час якої він заявив, що між ним і колишнім президентом Фордом не дійшло до порозуміння у справі його кандидатури на віцепрезидента Америки, виявила наглий відступ Реґена від „коаліції".

Ряд визначних американських колюмністів, на основі різних розмов, повідомлень та заяв, в унісон визнав, що домагання Форда не тільки протиконституційні, але що вони прямо вдаряють в саме ядро американської політичної системи.

Наприклад, відомі американські колюмністи Ровленд Еванс і Роберт Новак, пишуть, що Форд не тільки домагався поділу влади з Реґеном (як „копрезидент", тобто „співпрезидент", що є явно протиконституційним домаганням!), але він також домагався назначення Кісінджера державним секретарем, а Алена М. Ґрінспана секретарем скарбу. Він також хотів повної контролі над Крайовою Радою Безпеки та Департаментом Оборони, як і висунув ряд інших прерогатив.

У тій кошмарній метушні Кіссінджер відіграв першу ролю, і його промова на конвенції виразно вказувала на те, що він ставить свою кандидатуру на цей високий державний пост.

І хоча він намагався затерти враження по своїх попередніх політичних потягненнях, одним із яких було — „посунути взад марево нуклеарної війни", а теж його заклик до посилення американських оборонних позицій.

Проте одне Кіссінджер забув, що його промова була виголошена перед твердими республіканцями-консерватистами, які роками проклинали його як „архітекта" політики детанту" та „лихорадного угодовця". Це він був промотором закордонної політики для Ніксона й Форда, включно з торговельно-економічними договорами з СССР, які зобов'язували Америку до уділення великих кредитів Москві для закупівлі американської технології, збіжжя та будування вантажних авт над рікою Кама.

Ціла та афера з Кіссінджером і Фордом зґальванізувала консервативних республіканців, які, під проводом сен. Джессі Гелмса, республіканця з Північної Каролайни, піднесли протест, заявивши Реґенові, що конвенція може стати розбурханим морем пристрастей, якщо делеґати почують на яких умовах колишній президент Форд приняв би пост заступника президента.

Цей політичний кошмар не приніс доброї слави Фордові та його приятелям і також морально надщербив поняття про здорову політичну думку Реґена та його дорадників, які до останньої хвилини, тобто до розбиття „коаліції" Реґена і Форда, не зуміли зорієнтуватися, до чого така спілка могла б довести.

Повернувшись у минуле, коли це ще Кіссінджер за президентур Ніксона і Форда був державним секретарем, кожен собі, мабуть, пригадає, з якою великою погордою він відносився до Реґена та його консервативної політики. Щойно тепер, чи то за порадою Форда, чи з його власної ініціятиви — щоб реставрувати себе на великого політичного стратега, д-р Кіссінджер старався вскочити на тріюмфіяльну колісницю Реґенівського успіху, знову вхопивши віжки американської закордонної політики, яку він вів із сумнівними наслідками за часів урядування у Білому Домі Ніксона і Форда.

Відомий колюмніст „Ню Йорк Таймсу" Антоні Люїс пише, що найбільш характеристичним аспектом намаганого замаху на концепцію американської президентури є роля Кіссінджера, та його намагання „рятувати" Америку від згубливої політики Картера. Однак дорадники Реґена бачили його намагання в іншому світлі, й тому Реґен зірвав дальші переговори з Фордом.

Лицемірство, якому немає меж...

У київській газеті „Радянська Україна", за звідомленням совєтського пресового аґенства ТАСС, появилася вістка під промовистим заголовком „Спасибі вам, радянські воїни", в якій подано, що в погодженні з афганським урядом, „здійснюється виведення на територію СССР деяких військових частин, перебування яких у Афганістані тепер не є необхідним".

У зв'язку з цією подією в Кабулі зібралися представники командування афганської армії, місцеві та закордонні журналісти, щоб бути свідками церемоніялу — „проводів однієї з радянських частин", — інформує ТАСС. Перед присутніми виступили афганські військові старшини, „висловивши щиру подяку Радянському Союзові, який відгукнувся на неодноразові прохання афганського уряду і подав допомогу афганському народові, ставши в обороні —„передвтручанням іззовні, здійснюваного імперіялізмом США та пекінськими гегемоністами з території Пакістану та Іраку".

Із лицемірною фразеологією виступив також начальник головного політичного управління Народних збройних сил ДРА, Голь Ака, який розмовляючи з кореспондентом ТАСС, підкреслив, що „обмежений контингент" совєтських військ, який залишився у Афганістані — „успішно виконує свою інтернаціоналістську місію — місію миру. На кожному кроці під час церемоніялу „проводів" з афганського боку зазначувано, що „вони постійно відчували руку братської допомоги радянських воїнів", що поспішно віднотовував ТАСС, щоб швидко про це донести „радянському народові".

Іншим прикладом совєтського лицемірства може послужити подія, описана з цій же газеті, а саме інформація про постанови Пленуму Центрального Комітету КПС, що відбувся 23-го червня ц. р. у Москві. У цій постанові сказано, як звичайно, і про „гонку збро-єнь" імперіялістами Заходу і ЗСА, про „антирадянську пропаганду" у тих країнах, про економічні санкції ЗСА і відмову взяти участь в Олімпійських ігрищах у СССР, а з цим пленум ЦК схвалив, що СССР не піддасться „провокації" ані Заходу, ані ЗСА і далі „відстоюватиме курс за збереження миру, в той же час даючи відсіч імперіялістичним домаганням". Водночас із цими заявами пленум, взявши до уваги „підривні дії з-за рубежу" — „повністю" схвалив „вжиті заходи" (тобто насправді агресію) щодо подання „всебічної допомоги Афганістанові". Агресію в Афганістані в цей сам спосіб розтлумачував зібраним на пленумі у своїй

(Закінчення на стор. 4)

Омелян Пріцак

ЩО ТАКЕ ІСТОРІЯ УКРАЇНИ?

(Доповідь виголошена 17-го травня 1980 року на відзначенні 30-ліття УВАН у ЗСА)

(3)

У більшості західньоевропейських народів держава і нація/нарід — ідентичні. Як відомо протягом багатьох століть не було в Україні своєї держави; у різні часи переставала існувати не тільки т. зв. історична тяглість, але навіть історична свідомість народу. Навіть наша національна назва змінилася. Що тут прийнято як одиницю досліду?

Грушевський, спадкоємець українського народництва XIX ст. яскраво висловив своє становище у своїй цитованій лекції у львівському університеті із 30-го вересня 1894 року. Він говорив: „Народ, маса народна, зв'язує її (окремі історичні періоди, О. П.) в одну цілість і єсть, і повинний бути альфою і омеґою історичної розвідки. Він — з своїми ідеалами й змаганнями, із своєю боротьбою, поспіхом і помилками — єсть єдиний герой історії. Зрозуміти його стан економічний, культурний, духовий, його пригоди, його бажання й ідеали — єсть мета нашої історії. Політично - громадський устрій (держава) звичайно не відповідав тим ідеалам. Свій чи чужий, він ніколи, чи майже ніколи, не був витворений відповідно ним, і громада з урядом стояли один проти одного не тільки в період давній. Устрій державний (держава) по всі часи цікавий нам переважно тим, оскільки він впливав на стан народа, оскільки сам підупав впливу громади й оскільки відповідав її бажанням і змаганням. І культура, що розвивається в верхніх верствах народа, цікава нам головним чином не так сама по собі, як тим, що відбувається в їй загально-народнього. Отже народ — це головна вісь, з якою ми повинні координувати свої вислідн".

Цій фетишизації „народу" як одиниці досліду історії України (на жаль, без ясної дефініції) Грушевський залишився вірним до кінця свого життя. Ось, що він писав, наприклад, у 1920 році: „Я був вихований в строгих традиціях радикального українського народництва, яке вело свою ідеологію від Кирило-Методіївських братчиків і твердо стояло на тім, що в конфліктах народу і власти (держава) вина лежить по стороні (держава), бо інтерес трудового народу — се найвищий закон всякої громадської організації, і коли в державі сьому трудовому народові не добре, се його право обрахуватися з нею".

У протилежності до Грушевського, Вячеслав Липинський (1882-1931), вихованець краківської школи польських істориків (і французько-швайцарських соціологів) поставив у центрі уваги своїх історичних дослідів — власне державу. Нагода для того прийшла сама, коли треба було йому пояснити наявність двох на перший погляд парадоксальних документів: 20-го червня 1657 року пани-шляхта Пинського повіту, римо-католики по вірі, склали присягу вірности революційному і православному гетьманові Богданові Хмельницькому, який у акті виданім вісім днів пізніше (28 червня 1657 р.), забезпечив їх станові привілеї та свободу їх римо-католицького обряду. „Що означають ці документи? — питав Липинський. „На якому ґрунті повстав вічний союз між католицькою вже тоді в своїй більшости шляхтою Пинського повіту і православним Гетьманом Війська Запорозького? Яке політичне і соціяльне тло того акту? Наша дотеперішня історіографія, розвиваючись під впливом трьох чинників: ідеології державности російської, ідеології державности польської і національно-культурної демократичної і недержавної ідеології української не дає відповіді на питання, котрі виходять поза рамки того, так чи інакше ідеологічно обмеженого, досліду нашої минувшини.

Отже і цей факт союзу і злуки неправославної шляхетської верстви з Військом Запорозьким не міститься в рамках ані суто-православного ,возсоєдинєнія Русі', ані ,некультурного антипольського, антишляхетського і антидержавного козацького бунтарства', ані окремих ,культурно-національних демократичних українських змагань'.

І тільки основно, визволившись з накинутого нам підчас нашого занепаду поняття про себе, як про якийсь до державного життя нездарний, вічно бунтуючий і вічно покривджений полу-народець, — тільки усвідомивши собі весь розмах нашої історії, широкі державні, організаційні замисли предків наших, ми можемо зрозуміти поодинокі діла тих предків, згідно з правдою — науково — оцінити факти нашої минувшини".

Липинський був не тільки історик, але соціолог та націолог. У своїх „Листах до братів хліборобів" він багато уваги присвятив філософії історії, питанню влади і зв'язаного з ним волюнтаристичного творення нації.

Націю він розумів у французькому значенні і клав знак рівности поміж термінами нація і держава, а крім того — територія, так як — після нього — свідомість території зобумовлює існування нації.

На увагу заслуговує трикутник Липинського, базою якого (трикутника) є нація/територія (вона ж „дитина"), лівим рам'ям є держава („батько"), а правим — громадянством („мати"); остання поділена на горизонтальні стани і вертикальні кляси. Територія продукує активну меншість — аристократію /провідну верству/ еліту, що виконує владу над державою, яка знову ж через закон володіє громадянством.

Впровадження Липинським до української історіографії концепції держави як основного елементу історичного процесу, викликало правдиве потрясення. Нове покоління істориків, в тому ж учні Грушевського, зразу перейшли на тори вказані Липинським. „Українська історіографія на переломі" (1924) — оцей заголовок відомої розвідки Івана Кревецького (1883-1940), що перефразовує ключовий твір Липинського „Україна на переломі" — говорить сам за себе.

Іван Крип'якевич (1886-1967) почав випускати у 1925 році (-1931) серію прекрасних статтей під провокуючим заголовком: „Студії над державою Богдана Хмельницького". Степан Томашівський (1875-1930) подав свою синтезу української історії до 1569 року з державницької точки погляду, беручи як базу українську територію (1919). При тому він старався виявити „духа" української історії або так званих трьох провідних ідей.

„Перша ідея", — писав він, — „випливає з відвічного контакту між культурно-лісовою і степовою полосою нашої землі й має на меті з одного боку охорону від степових хижаків, із другого здобування землі... До 14 в. вона — боротьба була загалом беручи дефензивна, опісля переважає офензива, у XVIII в. закінчується вона перемогою над степом...

Друга ідея української історії випливає із політично-культурної суперечности Заходу і Сходу, якого підкладом церковні окремішности католицтва і православ'я;... Політичний вислів сього контрасту маємо в національній боротьбі між народністю польською й українською... Синтеза в цім змаганню супротивних течій виявилася у витворенню окремого національно-культурного і політичного характеру українців, який сполучає в собі поодинокі прикмети обох основних типів в одну органічну цілість...

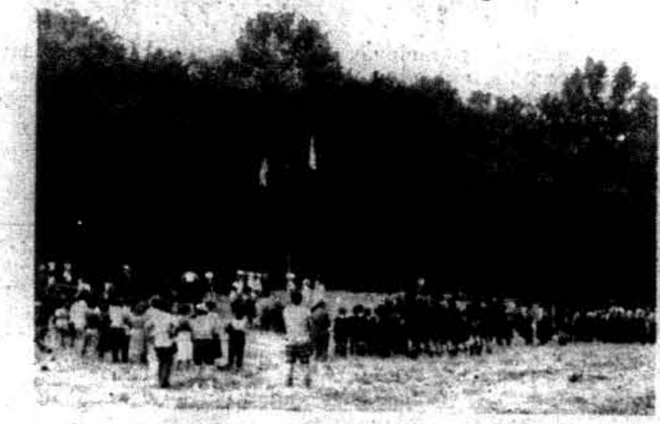
В основі третьої ідеї України лежить політично-господарський контраст Півночі і Полудня, скріплений окремішністю расовою і культурною. Ся суперечність слідна від найдавніших часів, одначе до національної самосвідомости прийшла вона найпізніше з усіх, бо щотільки у 19 в., після переходу більшости українських земель під панування Московщини....

Степ, Польща, Московщина — отсе трикутник історично-політичного розвитку України".

У двадцятих роках твори Липинського ще доходили (хоч з деяким запізненням) до Києва. У своїй творчій автобіографії („Мій творчий шлях українського історика", 1964) Олександер Оглоблин (народжений 1899) свідчить, що він запізнався з „Україною на переломі" десь у 1922-му році, „і вона справила на мене величезне враження".

(Продовження буде)

25-річний ювілей „Бобрівки"

Під час церемонії піднесення прапорів на „Бобрівці"

Цього року „Бобрівка", табір українських пластунів біля Гартфорду, Конн., відзначив перше чвертьріччя свого існування. Сотні українських пластунок і пластунів пройшли через нього протягом цих 25-ти років. Набиралися вони тут фізичних сил, а ще більше характеру,дружности й підстав групового життя:вивчаючи історію українського народу. творили малий, але здоровий національний гурт. Ті, які першими колись — роки тому— заклалали цей табір, пластували в ньому. навчалися чеснот людини, громадянина, патріота свого народу, сьогодні відомі громадяни, професіоналісти на керівних постах, діячі нашого життя. Діти декого з них самі вже пластують в цьому таборі, горнутся до нього.

Цьогорічний табір — ювілейний. Сто п'ятдесят дев'ять дітей ! Еге-ж ! Як на малий табір з особливим індивідуальним підходом до кожної дитини, вивченням її характеру й можливостей і застосуванням персонального контакту — це направду багато! Від малих шкрабів, що оце вперше в своєму дитячому житті відірвалися від своїх мам, і тужно їм тужно, до заправлених і загартованих „таборових характерників", що „все знають", усього попробували, „ з неодної печі хліб їли" —, як це вони хваляться на своєму 10-му, 12-му році життя й „нічого не боїться", ні мавки в „Амазонці",-це не та Амазонка, що десь там далеко в Бразилії, звідки до „Бобрівки" добилася сестричка Надя, а перед тим її сестричка Оля — але тут-таки ця „Амазонка", що обпливає великим луком великі посілості табору, — ні вовка в лісі, якого ще ніхто дотепер не бачив, ні навіть сернюка, яких тут не бракує.

Таборів чотири: новачок і новаків, юнаків і юначок. Новачки мають гасло, яке їм дуже подобалося „Воля пташка", бо і вони „на волі" оце вперше в їхньому житті. Без тепла матері, без маминого дбайливого ока й татового нагляду, ставлять перші кроки у вільне, але тверде життя. А новаки таборують цього року під повним глибокого змісту гаслом „Смолоскипи рідного краю". Дівчата юначки мріють „Про руту дивом куту", юнаки набирають сил і гарту, мужности й розуму під прапором „В поході до волі".

Загальний командант усіх таборів пл. сен. з І-го Куреня ім. О. Тисовського Володимир Лучкань. Скільки споминів навіває це прізвище тут на „Бобрівці"! Пластуни з Куреня „Хмельниченки" переводять обидва хлоп'ячі табори. Адміністрацією завідує пл. сен. Юрій Катречко, координатором є ст. пл. Андрій Пришляк. Командантко новачок є ст. пл. Надя Ретька, а юначок - ст. пл. Юля Теслюк. Новаками командує ст. пл. Марко Левський, а юнаками старші пластуни Ярослав Станчак , Володимир Бакалець і Володимир Миськів. За здоров'я дбає і хворими опікується медсестра пл. сен. Соня Платош.

Насамперед рух і шум, бігання, плавання, різні гри з м'ячем, і чого то нема! Була олімпіяда. Хоч олімпійські рекорди тут не впали, але що за життя і галас, а скільки радости і смутку. Всі бо хотіли бути першими, але не всім це удалося, бо одні бігли скорше, скакали вище і кидали куди краще.

А наука: мудра і не нудна. Наука — грами й забавами. Виховна система, відомо, пластова. Історія України насамперед. Вислухавши курсів з княжої доби, всі хотіли бути княжими отроками. Вислухавши історію козаччини, всі змінили свою думку на запорізьких козаків. А після курсу„Визвольні змагання" знову для багатьох прийшла зміна. Вони захотіли бути УСС - усами і петлюрівцями. Січовими Стрільцями і „Чорними запорожцями".

Але покищо всі залишилися пластунами. А там-побачимо...

Табір почався без особливих подій. Аж прибули Хмельниченки, а з ними вусатий і грізний батько Хмель. Що тоді не почалось! Наперед ходили, міряли й міркували, а потім нагло: ось тут, власне тут — і показали на полосу, зарослі могутніми деревами і кущами, облиту водою.

Загуділи і засвистіли пили, загупали сокири. Падали грубезні дерева, а вогні спалювали ріща. По таборі пішла вістка й заворушилися всі: Хмельниченки будують Запорізьку Січ. В мініятюрі, але Січ. На півострові, облитому з одного боку Амазонкою, з другого — Великим морем, яке покищо заросло водоростями й кущами, з третього — купальним ставом, буде Січ!

Не вірите? Подивіться, як ті Хмельниченки працюють! Як вони ходять і радяться, а як вітаються, направду, як на Січі: обнімаються тричі, поплескують себе по плечах, приговорюючи: „здорово, моцно", як роблять це наші поселенці в Бразилії, про що розказувала сестричка Надя.

Простір Січі міняє свій вигляд: там, де були хащі, тепер гарні галяви; там, де великі дерева, — ще тільки коріння стирчать. Буде Січ!

Всьому гарному приходить кінець. І ювілейний табір „Бобрівка" мусить скінчитися. Ще тільки будуть різні ювілейні імпрези, на які повинні завітати всі. Це був хвилюючий і разом з тим сумний день. Учасники табору раділи, що ідуть додому, й сумували,що цьогорічний табір скінчився. А зайнять на кінець було так багато, що ледве спам'ятати можна. Роздача посвідок і відзначок, висліди точкування. На жаль, всі не могли здобути першого місця...

Останній обід на таборі — що за пам'ятка, скільки цікавого тоді було! Кожен хотів щось сказати, чимось заінтересувати всіх інших.

А потім прощальне слово друга Лучканя і Спущення прапорів. Так, це кінець цьогорічного таборування. І ще Гимн закарпатських пластунів.

Домів розхід...

До побачення на другий рік!

Срібний ювілей оселі „Діброва" в Детройті

Біля 40 миль на північний захід від Детройту розміщена, за окресленням покійної вже письменниці д-р Софії Парфанович, "Чарівна Діброва". Хвилястий терен, кришталево-чисте озеро, багата рослинність, немало рідкісних квітучих дерев, різнородне птаство та чотириногі постійні мешканці — зайці, лиси, єноти тощо — становлять красу 120-акрової "Діброви".

Вже повних 25 років "Діброва" служить численній українській громаді метрополії Детройту своєю затишною красою не тільки для відпочинку та розваги, але вона стала осередком суспільно-громадського життя метрополії у літньому часі. Влітку тут накреслюються пляни суспільної активности наших установ, які звичайно реалізуються в осінньо-зимовому сезоні.

Тут, у "Зеленому Ярі" (дар "Діброви" для Пласту) виховується пластова молодь — майбутні господарі "Діброви". У цьому "Зеленому Ярі", в особливої краси своєю ,будовою каплиці, протягом цілого сезону линуть до стіп Всевишнього Господа Служби Божі із закінченням благальною піснею — "Боже, нам єдність подай".

На площі посеред оселі відбуваються здвиги та інші святкування, заплящовані під голим небом, а побіч на просторій спортовій площі від ранньої весни до пізньої осени відбуваються змагання дружин спортового т-ва "Черник" із різними дружинами інших національностей.

Широке озеро — улюблене місце купелі не тільки водяного птаства, але багатьох відвідувачів, зокрема молоді й дітей. Рибалки не рідко чваняться чималою здобиччю — уловом різної риби. За озером на 85 парцелях живуть постійні й сезонові мешканці "Діброви"; вони ядро майбутньої громади.

В мотелях внутрі "Діброви" літники проводять свої вакації. Влітку життя кипить. Взимку "Діброва" служить багатьом для вправи зимового спорту.

Громадянство метрополії Детройту цілком розуміє значення "Діброви", тому й належно її цінить. Тож зовсім ясно, чому в неділю, 22-го червня, так імпозантно відбулося відзначення її 25-річчя.

Ювілейний комітет під головуванням мгра Олександра Серафина заплянував дводенне святкування. У суботу, 21-го червня, у вечірніх годинах були атракції для молоді з забавою та висвітленням фільму із відкриття "Діброви" 25 років тому.

У неділю площі для постою авт швидко заповнювалися. По Службі Божій, що її відслужив о. Себастіян Соболь, учасники зібралися при новозбудованому клюбі, де відбувалася святкова програма. Д-р Юрій Ласка, містоголова управи, коротким словом привітав зібраних учасників і передав ведення програми мґрові О. Серафинові. З відповідною дозою дотепу майстер церемонії попереджував кожну точку програми.

З повною увагою зібрані прослухали глибокозмістовну доповідь ред. Михайла Бажанського, в якій доповідач закликав до співпраці та підтримки оцього "клаптика Детройтської України". Його промова не залишилася без ефекту, бо зараз же після неї біля столика комітету роїлися ті, що зголошували свою співпрацю та ділом виявляли свою підтримку дорогій оселі.

Відома мисткиня слова Катерина Бранка-Кривуцька у своєму есеї з глибоким чуттям змалювала фраґменти з життя "Діброви" на протязі минулих 25 років. Вона, *оця* "Діброва", пригортає до свого лона всіх, хто відчуває життєву втому, потребує відпочинку, життєрадости, спокою, розваги, милого товариства... На її лоні проводили частини року свого життя визначні постатті української спільноти, як д-р Софія Парфанович, яка в своїх творах "Люблю Діброву", "Чарівна Діброва", "Карусь і ми", прозою змалювала красу "Діброви"; ця краса оспівана в поезії Яра Славутича; цінив її відомий суспільно-громадський діяч, журналіст св.п. Володимир Несторович; милувався нею пок. генерал Михайло Крат, і багато, багато інших, які вже відійшли у вічність. Слова мисткині западали глибоко в душі слухачів, вони ще більше підпадали чарові "Діброви", цінили і любили її.

В святково-офіційній частині відчитано привіт від ініціятора та основника "Діброви" інж. Атанаса Мілянича, який через недугу не міг прибути на це свято з далекого Ню Йорку; від громади метрополії Детройту вітав її репрезентант д-р Антін Жуковський, голова Метрополітального Відділу УККА; від УНСоюзу — Василь Оріховський, головний організатор; від Пласту — Михайло Витягловський; від "Самопомочі" — Вол. Гупалівський; від т-ва "Черник" — Володимир Дигдало.

Приємним моментом було вшанування ентузіяста та повного опікуна "Діброви" на протязі чвертьстоліття інженера Ярослава Вариводу. Як вияв пошани та вдячности йому вручено особливим способом виконаний образ повного виду "Діброви". Згодом на естраді появився ансамбль молодих бандуристів під мистецьким керівництвом Петра Китастого. Бадьорі козацькі, а потім жартівливі пісні підносили настрої учасників, які гучним аплявзом нагородили виконавців.

В пополудневих годинах дружини копаного м'яча "Черник" змагалися з німецькою „Гайдельберг". Вислід 2:1 і 1:0 в користь "Черника".

Змагунам і всім учасникам святкувань загострювали апетит смачні страви в кухні, що їх приготовили пані спортового т-ва "Черник" (Р. Дигдало, Вася Гординська й багато інших, які заслуговують на окрему вдячність).

Під вечір старші поверталися додому з гарними враженнями, молодь забавлялася далеко поза північ.

Срібний ювілей "Діброви" перейшов вже до історії нашої громади, як одна з краще зорганізованих та милих імпрез у цім сезоні. А крім того в кожного залишилися ще цінна пам'ятка — 72-сторінкова ювілейна книжка — "Шуміла Діброва". Честь і слава обидвом редакторам: З. Томкові та М. Бажанському, що зуміли зібрати в цьому естетично виданому збірникові такі цінні матеріяли, які з великою шкодою пропали б у людському забутті. Приємною для ока є обкладинка роботи неперевершеного мистця — Едварда Козака та його сина Юрія.

Не можна поминути ще одного позитивного явища ювілею, а саме, що він з'єднав ще більше прихильників і любителів "Діброви". Це напевно використає цьогорічна управа "Діброви" для покращення її та ще більших вигод гостей. Багатонадійний голова управи Роман Лазарчук при гармонійній співпраці цілого складу таких активістів, як д-р Ю. Ласка, О. Місьонґ, мґр В. Баран, В. Гординська, М. Гльомб, П. Семеген, Я. Ткачук і П. Фелоненко, та ініціятиві теперішнього адміністратора проф. С. Княгиницького зуміють зреалізувати намічені пляни для покращення цього дорогого "клаптика Детройтської України — Діброви".

Василь Папіж

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

Вшановуючи світлу пам'ять померлих дорогих осіб, на українські студії в гардвардському університеті пожертвували:

Семен Темченко з синами, Борисом і Марком — 250 дол., замість квітів на могилу дружини і матері бл. п. ГАЛИНИ ТЕМЧЕНКО.

Андрій Чепига — 200 дол., в пам'ять мами бл. п. КАТЕРИНИ з МОСКАЛИКІВ ЧЕПИГИ.

Д-р Теодор і Міра Залуцькі — 100 дол., в пам'ять бл. п. Д-РА КЛИМА МЕЛЬНИКА.

Христина Блаженко — 100 дол., замість квітів на могилу тети бл. п. ОСИПИ ҐРЕНЬКІВ.

Ярослав і Ольга Дужі — 100 дол., в пам'ять бл. п. ТЕОДОЗІЯ ГУНДИЧА.

Анна Дорофея — 100 дол., в пам'ять чоловіка бл. п. ВАСИЛЯ ДОРОФЕЯ.

Ярослав Конопада — 100 дол., Ярослав і Стефанія Дуби, Всеволод Гнадчук, сусіди п-ва Цісаруків — по 25 дол., Лада Прокоп, М. Баслядинський, Н. Н. — по 20 дол., Богдан і Світлана Кордуби, Микола й Олена Климишини, Степан і Явдокія Климишини, Степан й Іванна Білі — по 10 дол., в пам'ять бл. п. Д-РА АРХИПА ЦІСАРУКА.

Марія Сташинська, Олена Кос, Дарія і Ярослав Винників — 100 дол., замість квітів на могилу тіточного брата бл. п. Д-РА БОГДАНА КАРАНОВИЧА.

Д-р Ігор і Арета Захарії, — 50 дол., замість квітів на могилу бл. п. СТЕПАНА ЧАЙКОВСЬКОГО.

Леся і Євген Лятишевські — 30 дол., замість квітів на могилу бл. п. ТЕОФІЛЯ БАЛАНДЮКА.

Леонід Романюк — 25 дол., замість квітів на могилу св. п. МАРІЇ БАЛЕЙ.

Марія Попадюк — 25 дол., замість квітів на могилу бл. п. ТЕОФІЛЯ БАЛАНДЮКА.

Мґр. Володимир і Марія Петришини — 25 дол., в пам'ять бл. п. ОДІ з ТРЕШНЬОВСЬКИХ САВКИ.

Ярослав Гура — 25 дол., в пам'ять св. п. Д-РА ВАСИЛЯ МУЖА, мешканця бурси св. Миколая в Сокалі.

Богдан Робак з родиною — 25 дол., замість квітів на могилу бл. п. СТЕПАНА КОЗІНЧУКА.

Кіршнер Джан, Елізабет Мор — по 25 дол., Мона Шеркер — 20 дол., Мері Питле — 15 дол., Марджорі Лазар — 5 дол., в пам'ять бл. п. ВОЛОДИМИРА АЛЕКСЄВИЧА.

Надія Стефанська — 15 дол., в пам'ять бл. п. МАРІЇ ГОРДІЮК і 15 дол., в пам'ять бл. п. МАРІЇ БАЛЕЙ.

488 Відділ УНСоюзу у Фініксі — 10 дол., замість квітів на могилу сл. п. ДМИТРА ВЛАДИМИРА.

Д-р і Пані К. А. Єракаріс — 10 дол., в пам'ять бл. п. ВОЛОДИМИРА АЛЕКСЄВИЧА.

Дякуючи Жертводавцям за пожертви, линемо до Господа з молитовним проханням, щоб дарив померлих вічним спокоєм і радістю.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФКУ

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 28-го квітня 1980 року
відійшла у Вічність
наша Найдорожча
МАМА, БАБУНЯ І ПРАБАБУНЯ

бл. п.

ОКСАНА з СИРОТИНСЬКИХ

АРТИМИШИН

Цією дорогою складаємо найсердечнішу подяку та вияви нашої невимовної вдячности:

Рідним, Приятелям і Знайомим, що так численно взяли участь у похоронних обрядах і всім Тим, які висловили своє співчуття.

Всім, які зложили квіти і пожертви на Служби Божі.

Всім, які замість квітів на могилу Покійної зложили пожертви на Патріярший Фонд і на будівельний фонд Церкви св. архистратига Михаїла у Філядельфії, Па.

Всеч. о. Митр. Зенонові Злочовському, краянові Покійної, за переведення похоронних відправ і зворушливі та повні змісту прощальні слова.

Всеч. о. Іванові Пайкушеві за співучасть у відправі Парастасу.

Голові Парафіяльної Ради п. Теодорові Крочакові за сердечні прощальні слова після Парастасу.

Сестрицтву св. Анни за вмілу підготовку і приготування поминок.

Радіопрограмі Патріярхального Товариства у Філядельфії „Голос Мирян" за вістку про Покійну та проголошення жертводавців.

Похоронному заведенню П-ва Насевичів за взірцеве переведення похорону.

ПОЖЕРТВИ на СЛУЖБИ БОЖІ зложили:

Юрій і Антонина Аннюк, Пластовий Гурток „Барвінок", Ярослав Бобинський, Ірена Бойчук, Володимир та Ірина Винницькі, Тит і Софія Геврики, Ольга і Стефан Голуби, Дора Горбачевська, Олена і Таня Господаревські, Марія Данилів, Іван Домбчевський, Михайло і Валентина Дуциловичі, Іван і Тетяна Ільчишини, Стефан і Марія Ковалишини, Іванна Кривопуск, Теодор і Галина Крочаки, Юрій і Анна Лопатинські, Любомир і Софія Люби, Зенон Михалевський, Ольга Муссаковська, Осип і Надія Німиловичі, Володимир Обущак, Омелян і Марія Ортинські, Галина Пайкуш, Микола і Розалія Палюхи, Родина Петрів, Євгенія і Мирослав Подоляки, Микола Процик, Д-р Юрій і Слава Рибаки, Михайло і Марія Романці, Володимир і Софія Рудавські, Марія Сенейко, Д-р Ярослав і Оля Ставничі, Д-р Володимир і Дана Тимкевичі, Богдан і Христина Турченюки, Дарія і Христина Черник.

ПОЖЕРТВИ НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД зложили:

По 100 дол. — Юрій і Люба Артимишини, Богдан і Теофіля Артимишини.
50 дол. — Михайло і Стефанія Звонки.
По 30 дол. — Софія і Іван Дзіндзюри, Стефан і Ольга Парубчаки.
По 25 дол. — Роман Артимишин, Юрій і Тетяна Даниловi, Омелян і Марія Омецінські, Антін та Ірена Рушчицькі, Д-р Володимир і Дана Тимкевичі, Роман і Оксана Чавси.
По 10 дол. — Семен і Софія Михайлишини, Антін Тимкевич.
5 дол. — Юлія Рудницька.

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ЦЕРКВИ СВ. АРХИСТРАТИГА МИХАЇЛА зложили:

200 дол. — Д-ри Олександер і Зеня Черники.
100 дол. — Юрій і Люба Артимишини.
75 дол. — Оксана і Євген Фаріони.
По 50 дол. — Слава і Роман Банахи, Д-р Олександер, Ярослава і Катерина Фаріони.
По 25 дол. — Орест і Ксеня Клюфаси, Д-р Мирослав і Люба Прокопи, Христина і Олександер Райтарівські, Д-р Володимир і Дана Тимкевичі, Дарія і Христина Черник, Максим і Патриція Черники, Олександра Чубата, Іван і Олександра Штром.
По 20 дол. — Ольга і Стефан Голуби, Дора Горбачевська, Д-р Лев та Ірена Кушнір, Анна і Юрій Лопатинські, Зенон Михалевський, Ольга Муссаковська, Д-р Ярослав і Оля Ставничі, Нестор і Анна Суми.
По 15 дол. — Ольга Дядинюк, Марія Сенейко.
По 10 дол. — Ярослав Бобинський, Іванна Бовцайло, Роман і Олена Горбачевські, Іван і Тетяна Ільчишини, Степан Ковалишин, Іван і Марія Куземські, Іван Кулиняк, Юрій і Анна Лопатинські, Зенон Маланчук, Наталія і Володимир Масюки, Володимир Обущак, Омелян і Марія Ортинські, Проф. Лев і Марта Шанковські.
По 5 дол. — Іван і Стефанія Вонси, Михайло Дуцилович, Іван і Стефанія Наконечні, Д-р Володимир та Ірина Процюки, Володимир і Софія Рудавські.

Нехай Всевишній Господь винагородить Вас всіх сторицею.

ЮРІЙ АРТИМИШИН, син з Родиною
ОЛЕКСАНДРА ЧУБАТА, дочка з Родиною
ДАРІЯ ЧЕРНИК, дочка з Родиною
БОГДАН АРТИМИШИН, син з Родиною

ВЛАСНИКИ БУДИНКІВ, що їх більше або менше поруйнував загадковий землетрус в неділю 27-го липня, що потрусив аж 14 стейтів у Америці й частину Канади, з сумом довідалися, що забезпечення їхніх будинків не покриває шкоди, заподіяної землетрусом. Приблизно дві сотні будинків поруйновані в Мейвіллі, Кентакі, якраз 12 миль від епіцентру цього землетрусу. Тому, що в цих околицях про землетруси не було чувати, люди не мають такого забезпечення своїх нерухомих власностей.

З приводу перших роковин смерти
дуже Дорогого нам

бл. п. інж. Адріяна Лапичака

складаємо 50 долярів

на потреби Жіночої Відбиванкової Дружини „Чорноморської Січі" в Ньюарку, Н. Дж.

СЛАВА та ОСТАП ОЛЕСНИЦЬКІ

У глибокому смутку повідомляємо Родину і Знайомих, що волею Всевишнього, відійшов від нас у Вічність, 28-го липня 1980 р. в Джерзі Сиґі, Н. Дж., наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДО І БРАТ

бл. п.

ЮРІЙ ДУБЕЦЬКИЙ

проживши 65 років, народж. с. Черневе, район Мостиська, Україна.

ПОХОРОН відбудеться в середу, 30-го липня 1980 р., о год. 10-ій ранку з похоронного заведення Riotto до церкви свв. апп. Петра і Павла в Джерзі Сиґі, а опісля на цвинтар Holy Cross N. Arlington, N.J.

Горем прибиті:
дружина — ЕВА
доньки:
ІРЕНА ВОВКУН з чоловіком МИХАЙЛОМ
МАРІЙКА ФЮРІ
внуки — МИХАЙЛО, ГРИГОРІЙ І НАТАЛІЯ
сестри — ЕВФРОЗИНА і МАРІЯ з родинами в Україні
брати — АНДРІЙ і СТЕФАН з родинами в Україні

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями, і Знайомими, що 7-го липня 1980 року, у м. Віндзорі, Онт., Канада, по довшій недузі і волі Всевишнього, відійшла на 72-му році життя у Вічність,

наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАТИ І БАБУНЯ

сл. п.

ТЕКЛЯ ТОВСТУХА

з дому ЛОТОЦЬКА

народжена в селі Стаів, пов. Рава Руська, Зах. Україна, донька св. п. Катерини і Йосипа Лотоцьких.

ПАНАХИДИ були відправлені 7-го і 8-го липня 1980 р. у похоронному заведенні Виндзор Чепел.

ПОХОРОН відбувся в середу, 9-го липня 1980 р. з української католицької церкви свв. Володимира й Ольги, на цвинтар Виндзор Меморіял Ґарденс.

Спи наша Найдорожча вічним сном, а прибрана канадська земля нехай буде Тобі пером.

Горем прибиті:
муж — МИКОЛА
дочка — ОЛЬГА з чоловіком
внуки — БОГДАН, МИХАЙЛО і САНДРА
та ближча і дальша Родина в Канаді, США й Україні

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що з волі Всевишнього, дня 29-го липня 1980 року, відійшов у Вічність, наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДО, БРАТ, СТРИЙКО

бл. п.

АНТІН ГРИЦКОВЯН

проживши 62 роки.

ПАРАСТАС у четвер, 31-го липня 1980 року, о год. 7 30 веч., в похоронному заведенні McNerney Burnadz 371 Lakeview Avenue, Clifton, N.J.

ПОХОРОН — у п'ятницю, 1-го серпня 1980 р., з того ж похоронного заведення, о год. 8 30 ранку до церкви св. Миколая в Пассейку, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — ПЕЛАГІЯ
сини:
МИХАЙЛО з дружиною ГАЛИНОЮ
ВОЛОДИМИР
доньки:
ЛЕСЯ ЗАВОЙСЬКА з чоловіком ЯРОСЛАВОМ
АНЯ ТАТАРЕНКО з чоловіком СТЕФАНОМ
брат — МИХАЙЛО з дружиною МАРІЄЮ і дітьми
внуки: ХРИСТИНА з чоловіком МИХАЙЛОМ
ВІТЕК
БОГДАН, ЯРОСЛАВ, МАРКО, ТАНЯ І ПЕТРУСЬ

ЗВЕРНЕННЯ

(Закінчення зі стор. 1)

мив собі основну істину, що без української держави немає життя українському народові, що без української державности немає для українців людських прав, що за свої національні та людські права український народ мусить боротися. І він бореться за всяких умов і всякими засобами! Довголітня боротьба українського підпілля, збройна боротьба УПА, одчайдушний змаг нескорених в Україні аж до сьогодні говорять про те, що Україна бореться і жертвує всім своїм найдорожчим, щоб — за словами священика УАПЦ, о. Миколи Чехівського: „хоч не ми, так наші діти й унуки побачили Україну як вільну й незалежну".

Не пропали й ідеї СВУ-СУМ та УАПЦ. Вони знайшли своїх послідовників і поклонників поза Україною, які разом з усім нашим народом прямують до спільної мети — побудови української самостійної соборної держави.

У 50-ліття Харківського процесу СВУ-СУМ і розгрому УАПЦ вшануймо пам'ять основоположників і членів СВУ-СУМ, отців Української Автокефальної Православної Церкви — митрополита-мученика Василя Липківського, численних єпископів, сотні священиків і тисячі вірних, що в боротьбі та жертві за самобутність і державну незалежність України жили та вмирали з вірою про остаточну перемогу нашого народу.

Хай пам'ять про них живе серед нас і постійно кличе нас на боротьбу, жертву й перемогу, що прийде у висліді наших змагань і зусиль, як приходить після ночі день.

Президія Секретаріяту СКВУ

Липень 1980

ТАК БАГАТО ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ТАК МАЛО...

ЗВЕРНЕННЯ АДМІНІСТРАЦІЇ „СВОБОДИ"

Зближаємося до закінчення першої половини цього 1980-го року та піврічних підсумків, від яких залежатиме наше плянування, а з цим і наша активність у другому півріччі.

У цьому конкретному випадку маємо на думці „Альманах УНС — 1980". На честь і славу наших передплатників треба сказати, що в цьому році відгомін на висилку тієї „книги року" був у кожному відношенні кращий, від такого в кількох попередніх роках. Це відноситься однаково, як до кількости тих, які відгукнулися, так і до суми, яку вони за цей альманах вплатили. Але все це ще далеке від того, що можна б уважати за задовільне та що заохочувало б до продовжування такої акції. Бо коли на висилку книжки відгукнеться заледви одна третя тих, що їм цю книжку вислано, то це навряд чи може заохочувати до продовжування такої акції. І йдеться тут не про якісь великі суми, але про кілька долярів, отже годі повірити, щоб дві третини читачів „Свободи" не могли на тих кілька долярів спромогтись.

Отже, треба припускати, що мається тут до діла радше з цілком нормальним і людським недоглядом, переоченням і подібним, що кожному може трапитись.

І тому ця наша пригадка. Прохаємо всіх тих наших передплатників, які одержали „Альманах УНС — 1980", і які досі ще не відгукнулись на цю висилку, щоб скористали із доданого до цього заклику формуляра, виповнили його та негайно переслали нам разом із заплатою за альманах та евентуальною пожертвою на пресовий фонд, яка буде з подякою потверджена на сторінках „Свободи".

Очевидно, цей наш заклик не відноситься до тих наших передплатників, які з різних причин не можуть собі позволити на заплату за альманих; їх прохаємо прийняти той альманах, як подарунок від УНСоюзу. Але ми не думаємо, що таких є аж дві треті частини наших передплатників.

Очікуємо вістки від Вас. Від цього бо, що від Вас очікуємо і що є так мало, може залежати так багато для всієї нашої громади!

АДМІНІСТРАЦІЯ „СВОБОДИ"

Дата: ....

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „СВОБОДИ":

Ім'я і прізвище .... Ч. Відд. УНС

Address: No. Street City State Zip Code

В залученні пересилаю $ .... (чеком або поштовим переказом ☐).

$7.50 — Альманах УНС 1980 р.;

$ .... Пресовий Фонд;

$ ....

ЗАМОВЛЕННЯ І ПЕРЕДПЛАТА НА

"THE UKRAINIAN WEEKLY"

Просимо витяти, виповнити і разом з належною передплатою переслати до Адміністрації „Свободи"

"SVOBODA"

30 Montgomery Street ■ Jersey City, N.J. 07302

Дата

Передплата

річно для членів УНС — $5.00, для нечленів — $8.00

Прошу зарахувати мене до передплатників THE UKRAINIAN WEEKLY

Ім'я і прізвище ....

....

Address: No. Street City State Zip Code

Я є членом УНС, Відділ .... Я не є членом УНС ☐

Залучую (чеком ☐ , грошовим переказом ☐)

мою річну передплату ☐

Передплата $......... Пресовий Фонд $.

Загальні Річні Збори оселі ім. Олега Ольжича в Лігайтоні, Па.

Вже від років перед Різдвяними святами Оселя Ольжича переводить загальні річні збори, щоб вибрати нову управу. Цьогорічні, тобто 1979 року, загальні збори складалися з двох частин: перша частина відбулася ще 28-го жовтня 1979 року, яку відкрив уступаючий голова Михайло Белендюк вступним словом, передаючи дальше ведення зборів предсідникові д-ру Б. Гнатюкові, який подякував присутнім за довір'я та привітав збори від Централі ОДВУ, як її голова.

На заступника предсідника було вибрано інж. М. Нича. На зборах секретарювала Уляна Михайлюк.

Після затвердження програми зборів приступлено до вибору номінаційної комісії, в склад якої ввійшли: Орест Грабик, Володимир, Зуляк, Володимир Яців, Олесь Процюк та Ярко Белендюк. До мандатної комісії увійшли: Іван Харамбура, Ігор Хемич та Петро Кіра. Відтак приступлено до звітів поодиноких членів уступаючої управи.

Першим з черги звітував голова Михайло Белендюк. Він щиро дякував усім членам уступаючої управи за сумлінну співпрацю і зазначив, що управа оселі старалася якнайкраще виконати на неї покладені обов'язки. Для економічного піднесення оселі управа влаштовувала культурні та розвагові імпрези. Не зважаючи на велике зусилля управи, був помітний певний спад відвідувачів оселі.

Дальше в своєму звіті голова скаржився, що від деякого часу навіть члени ОДВУ почали менше відвідувати оселю. Дещо довше він торкнувся господарських справ. На його думку необхідно поробити ремонт деяких будинків оселі, а особливо треба викінчити бенкетову залю, з побудовою при ній сцени для різних культурних імпрез.

Далі звітували інші члени управи, після чого велася дискусія в основному відносно фінансового стану оселі. Усі дискутанти були тієї думки, щоб цей стан в наступних роках поправити. Уступаючий голова у дискусії закликав членів ОДВУ більше цікавитися своєю оселею, відвідувати її більш під час сезону, бо в іншому випадку вони можуть оселю втратити, а це могло б відбитися негативно на нашому культурно-політичному та громадському житті.

Після вичерпної дискусії слово забрав д-р Гнатюк. Він старався внести в дискусію трохи оптимістичний настрій, мовляв, жодна з існуючих українських осель сама себе фінансово не оправдує, і якщо вони ще існують, то їхні дефіцити покриваються з різних допомогових дотацій чи фондів. Не зважаючи на сказане, він все ж таки закликав усіх присутніх, а особливо членів ОДВУ, до співпраці на благо оселі, яка вже більше як 20 років виконує громадську та культурно-освітню роботу, головно серед нашої молоді й старшого громадянства.

З технічних причин на цьому збори було припинено, не вибравши нової управи. Тому стара управа на чолі з М. Белендюком залишилася продовжувати свою діяльність аж до скликання наново загальних зборів.

Так звана друга частина загальних зборів відбулася 16-го березня ц. року в приміщенні оселі. Збори відкрив голова Контрольної комісії інж. Іван Харамбура, а на предсідника для дальшого ведення зборів було вибрано інж. Михайла Нича. Після затвердження програми зборів та вибору номінаційної комісії, голова покликав Контрольну комісію до звіту, за яку звітував Михайло Хомин.

Контроля виявила задовільний стан майна каси й оселі, і на пропозицію з залі було уділено уступаючій управі абсолюторію, за яку присутні голосували одноголосно. Відтак приступлено до вибору нової управи оселі на 1980 рік.

Листу нової управи прочитав голова номінаційної комісії Володимир Зуляк. На голову оселі Ольжича вибрано інж. Івана Харамбуру, на його заступника — Олеся Процюка, секретарем — Надію Лукницьку, фінансовим секретарем клюбу — Ігора Хемича, скарбником клюбу — Степана Міляна, фінансовим секретарем оселі — Олександра Процюка, секретарем оселі — Уляну Михайлюк і на скарбник оселі — Петра Кіру.

Директорами стали: Еміль Каратницький, Ірена Голод, Микола Тарас, Василь Лукницький та Іван Попіль.

Контрольна комісія: мгр Роман Ґелетканич, д-р Петро Клюк, Михайло Хомин та мгр Володимир Яців.

У внесках і побажаннях більшість присутніх цікавилася господарськими справами оселі та її майбутнім.

На закінчення нововибраний голова подякував усім учасникам зборів за довір'я та обіцяв по змозі вив'язатися з на нього накладеного обов'язку. Рівночасно він просив у присутніх допомоги та співпраці. Треба зазначити, що інж. Харамбура не вперше є головою оселі Ольжича і він усі рази дуже добре вив'язувався зі своїх обов'язків, то напевно він і тепер зі своїм досвідом з ними дасть собі раду.

Загальні збори другої частини було закінчено відспіванням "Не пора, не пора!"

Д-р Петро Клюк

Відбулася Конференція Представників „Надбузька Земля"

В суботу, 28-го червня, в Джерзи Сіті, Н. Дж., в помешканні п-ва І. і Н. Кравчуків відбулася перша конференція представників земляцького об'єднання "Надбузька земля" (Сокальщина, Белзчина, Радехівщина і суміжні околиці), в якій взяло участь 12 осіб. Конференцію відкрив головний редактор бюлетення „Надбузька Земля" інж. Ів. Кравчук, якого й обрано почесним головою президії. Діловими нарадами проводив ред. Вол. Макар, секретарював д-р Євген Котик. Конференція вислухала звітів з проробленої праці (звітували: І. Кравчук, д-р Е. Жарський, п-і Н. Кравчук, п-і І. Іваницька, В. Макар і — письмово — ред. А. Демусь), перевела дискусію, намітила плян праці на найближчий рік та обрала тимчасові керівні органи в такому складі:

Комітет: Володимир Макар — голова, Ірена Іваницька і Богдан Казанівський — заступники голови, Ярослав Сербин — секретар, мґр Надія Кух — скарбник, мґр Микола Кравчук — головний редактор і керівник редакційної колеґії, Мирослава Ласовська-Крук — вільний член; організаційний референт ще буде визначений.

Редакційна колеґія (поазбучно): інж. Ст. Ґела, ред. Анатоль Демусь, д-р Е. Жарський, мґр О. Заставний, о. В. Зінько, мґр. Р. Книш, мґр Ів. П. Костюк, інж. Ів. Кравчук, мґр Микола Кравчук (головний редактор), В. Макар, ред. Ст. Мудрик, д-р Ст. Ріпецький, Богдан Стефанишин, мґр Євген Стефанишин, Тарас Чубатий, мґр Є. Штендера.

Організаційна референтура: Антін Доманчук, Ірина Кашубинська, Мирон Котис, Володимир Мартинюк, Семен Романів, інж. Ів. Хома, Ол. Чиж.

Контрольна комісія: Стефанія Цеґельська, д-р Євген Котис, мґр Іван Базарко.

Конференція вирішила перевести точний облік колишніх жителів "Надбузької Землі" у вільному світі і притягнути їх до спільної праці і всесторонньої підтримки при підготові збірника-альманаху "Надбузька Земля"; з тією метою зорганізувати по всіх більших скупченнях місцеві реґіональні комітети і збирати грошові фонди; підготовити перший загальний з'їзд колишніх жителів Надбузької землі, що мав би відбутися в травні 1981 року на "Союзівці" в Керґонксоні, Н. Й.

До того часу зібрати по можності цілість матеріялів до збірника-альманаху; для зв'язку з членством видавати двічі в рік бюлетень "Надбузька Земля" і що два місяці Обіжний лист. Друге число бюлетеня появилося в липні ц. р. Склад організаційної референтури і редакційної колеґії буде поповнюватися в міру розгортання організаційної і видавничої праці. Докладніші інформації для загалу членства будуть подані в найближчому обіжному листі.

Тимчасові зв'язкові адреси Комітету "Надбузької Землі":

I. Krawczuk
711 Newark Ave.
Jersey City, N.J. 07306

M. Krawczuk
1051 Winding Ave.
Bloomington, Ind. 47401

W. Makar
25 Wolseley St.
Toronto, Ont.
Canada
M5T 1A3

Лицемірство...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

доповіді генеральний секретар ЦК КПСС Леонід Брежнєв.

Із цих обох інформацій наглядно, що партійні головачі у намаганні представити совєтському читачеві ці події „по-своєму", вдаються до неймовірного лицемірства, раз-у-раз підкреслюючи їхні „миролюбиві" цілі у загарбанім ними Афганістані, якому грозила небезпека від імперіялістів. Та й сьогодні вони не можуть вивести всі військові частини з Афганістану, бож якже залишити „дружній" афганський народ, коли ж тепер треба йому „допомогти будувати нове життя".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 10-го СЕРПНЯ 1980 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці 36-ий Відд., о год. 1:30 по пол. в кафетерії школи св. Йосафата при 940 Рідж Ровд Іст у Рочестері, Н. Й. Проситься всіх членок взяти участь у зборах та вирівняти належні вкладки. — Стелла Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Демянів.

КАРПАТСЬКИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ

влаштовує з доручення

УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ І КАНАДИ

ТЕНІСОВІ ТА ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

в днях 29, 30, 31-го серпня і 1-го вересня 1980 року

на кортах „СОЮЗІВКИ"

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ

за індивідуальні першості

УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ І КАНАДИ на рік 1980

І ЗА ЧАШІ

УНСОЮЗУ, „СОЮЗІВКИ", „СВОБОДИ" „УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА" і п-ні МАРІЇ ДУШНИК

в поодинокій грі:

ЖІНОК І ЖІНОК (35 р. і вище), ЧОЛОВІКІВ, МОЛ., СЕНЬЙОРІВ (35-44), СЕНЬЙОРІВ (45 і 55 р.), ЮНАЧОК, ЮНАКІВ (18, 16, 14, 12 і нижче р.)

Зголошення до змагань враз із вписовим по **$10.00** приймає:

UNA ESTATE SOYUZIVKA
c/o Anya Dydyk
Kerhonkson, N. Y. 12446

до 22-го серпня 1980 р. Зголошення одержані після 22-го серпня, не будуть взяті до уваги турніровою комісією.

ПОРЯДОК ЗМАГАНЬ:

П'ЯТНИЦЯ, 29 СЕРПНЯ — год. 1:00 по пол. на Союзівці: елімінаційна рунда чоловіків. Змагуни, які мусять змагатись в цій рунді одержать окреме повідомлення від проводу турніру до **середи, 27-го серпня.**

СУБОТА, 30-го СЕРПНЯ — год. 8:30 рано на Союзівці: 1-ша рунда юначок (всі групи), сеньйорів (35 р. і 45 р.) та жінок. Год. 8:30 рано в Ню Полц: 1-ша рунда чоловіків. Год. 10:30 на Союзівці: 1-ша рунда юнаків (всі групи) год. 10:30 в Ню Полц: турнір переможених. Год. 3:30 по пол. на Союзівці: 1-ша рунда сеньйорів (55 р.)

Час та місце дальших змагань назначить провідник змагань Р. Ракочий ст.

Змагуни групи чоловіків, вильосовані до елімінаційної рунди на п'ятницю, які не зможуть приїхати в цей день, як рівнож ті, що відпадуть в елімінаційних, можуть змагатись в групі переможених.

З уваги на короткий час турніру та велике число учасників, змагуни можуть голоситись тільки до одної конкуренції, яку зазначать точно на реєстраційнім листку.

на басейні „СОЮЗІВКИ"

СУБОТА, 30-го СЕРПНЯ 1980 РОКУ о год. 11-ій вранці

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

ЗА ПЕРШОСТІ УСЦАК-у, ЗА МАНДРІВНУ ЧАШУ УНСОЮЗУ У ДРУЖИННОМУ ТОЧКУВАННІ ТА ЗА МЕДАЛІ І НАГОРОДИ УНСОЮЗУ

у слідуючих конкуренціях для хлопців і дівчат:

8-10 років

25 м. — довільним; 25 м. — грудним
50 м. — довільним; 4 х 25 м. — ґінці довільним

11-12 років

25 м. — довільним
50 м. — довільним
25 м. — грудним
4 Х 25 м. ґінці — довільним

13-14 років

50 м. — довільним
100 м. — довільним
50 м. — грудним
100 м. — змінним
4 Х 50 м. ґінці — довільним

15 років і вище

50 м. — довільним
100 м. — довільним
50 м. — грудним
100 м. — змінним
4 Х 50 м. ґінці — змінним

Обмежень щодо числа учасників в поодиноких конкуренціях не буде.

Змагуни (-ки) можуть брати участь у не більше як 3-ох індивідуальних конкуренціях і один раз в ґінцях.

Провідник змагань — РОМАН СЛИЖ

Зголошення до змагань, подаючи назву товариства чи організації, ім'я і прізвище, вік, конкуренції і $ 1.50 вписове від особи, слід посилати на адресу:

Dr ROMAN SLYSH
88 BOXWOOD DRIVE
HERSHEY, Pa. 17033
Tel.: (717) 533-6091

Додаткові зголошення можна подати перед початком змагань на басейні о год. 9:30 рано.

У змаганнях можуть брати участь змагуни (-ки), яких Т-ва є членами УСЦАК.

ЗМАГАННЯ ПРИСВЯЧЕНІ 25-РІЧЧЮ УСЦАК-у

РЕЄСТРАЦІЙНИЙ ЛИСТОК — ДЛЯ ТЕНІСУ ТІЛЬКИ

ПРОСИМО ВИТЯТИ ТА ВИСЛАТИ РАЗОМ З ОПЛАТОЮ $10.00

(Зголошення без вписового не приймається)

1. Ім'я і прізвище: ....
2. Адреса (по-англійськи): ....
3. Телефон: ....
4. Дата народження ....
5. Конкуренція та група в якій змагун хоче брати участь: ....
6. Клюбова приналежність: ....

Чеки виставляти на: KLK, American Ukrainian Sports Club.